

t h é â t r e

Door Belgenland loopt een lijn, die ons tegelijk verdeelt en verbindt.

F R A N C O

Maar ze loopt ook door ons hoofd, en daar zaait ze nog steeds de nodige verwarring.

(P H) (F) O

Etcetera gluurde over het muurtje en gaf het woord

(O) N (E)

aan enkele Waalse schrijvers en theatermakers.

t h e a t e r

Jeroen Versteede

'Ne Vlaming, ça vend, quoi.'

Dominique Roodthooft regisseerde in *L'opéra bègue/Stotteropera* een tekst van Pieter De Buysser en stelt zich vragen bij de vooringenomen reacties op deze Vlaams-Waalse samenwerking.

Zo rond de laatste jaarovergang toerde *L'opéra bègue / Stotteropera* langs culturele centra in Luik, Doornik, Brugge, Gent, Kortrijk en Rennes. Mooi verdeeld tussen Franstalige en Nederlandstalige locaties dus. Ook de muziektheaterproductie zelf kwam tot stand door de samenwerking van de Vlamingen Pieter De Buysser (schrijver), Ellen Steynen (dramaturge) en Dick van der Harst (componist van het Muziek Lod) met de Waalse regisseur Dominique Roodthoof en een Franstalige groep acteurs. Ze begrepen elkaar, en bleken nog een gezamenlijk verhaal te vertellen hebben ook. *Incrovable!*

Roodthoof ontmoette De Buysser via het Brusselse, tweetalige netwerk rond de theatergroepen Dito'Dito en Transquiquennal, en vroeg hem een tekst te schrijven voor een project rond schizofrenie en vragen over oorzaken en kenmerken van psychische aandoeningen. *De Metamorfose*, een verhaal van Franz Kafka waarin een

man transformeert in een reusachtig insect, was het vertrekpunt, waarvan de makers zich echter snel losmaakten: De Buysser schreef een nieuwe tekst over een onzeker, stotterend meisje dat aan de vooravond van haar gedwongen huwelijk een boom uit haar keel voelt groeien. Het hele stuk is een speelse en ironische, maar tegelijk wrange observatie van hoe haar gezin en aanstaande reageren op haar boomwording en totale verstomming. Gespeeld en gezongen in het Frans, boventiteld in het Nederlands.

Een van de thema's die in de *Stotteropera* verweven zitten, de onmogelijkheid te communiceren met en door iemand die in een stramen wordt gedwongen en een identiteit wordt opgelegd, krijgt een merkwaardige vertakking tot buiten de voorstelling, wanneer de ontvangst in Vlaanderen, zo zeggen de makers, zich beperkt tot een tegen elkaar uitzetten van Vlaamse en Waalse theatercodes.

DOMINIQUE ROODTHOOF In Wallonië is het helemaal geen punt dat ik met een Vlaamse schrijver en componist én met Franstalige acteurs samenwerkte, net zomin dat er voor mezelf een was. In Vlaanderen gaat het daarentegen steeds meteen over de verschillen die worden opgemerkt tussen de Vlaamse en de Waalse inbreng. Terwijl we net vertrekken van onze gezamenlijke fascinatie voor de vraag hoe machtsstructuren verschuiven door veranderende situaties, en welke maatschappelijke gevolgen dat kan hebben. Met Pieter deel ik een gedachtewereld, we stellen ons dezelfde vragen die voor anderen helemaal niet evident lijken. Voor ons is het dus heel logisch dat we samen een stuk maakten.

ETCETERA Toch werd dat anders ervaren door toeschouwers in Vlaanderen?

ROODTHOOF Het feit dat de acteurs en ik Franstalig zijn, werd in reacties tot onderwerp van het stuk gebombardeerd. Ik heb geen enkele reactie gehoord die werkelijk ten gronde over de inhoud van de voorstelling op zich ging. Geen enkele! En dat terwijl mijn identiteit helemaal niet bepaald wordt door het feit dat ik tot deze of gene taalgemeenschap, regio, of zelfs land behoor. Ik wil mezelf totaal niet definiëren als 'Waalse artieste' die Waalse kunst maakt of zoiets, dat heeft voor mij niet de minste zin.